

УДК 004.032

*Сімон К.А., студентка
Зелінська О. В., к.т.н., доцент,
доцент кафедри інформаційних
технологій*

НАЙПЕРШИЙ КОНСТРУКТОР САЙТІВ

Донецький національний університет імені В. Стуса, м. Вінниця

Конструктор сайтів (англ. Site builder) — програмно реалізована складна система для створення вебсторінок без знання мов програмування. Зазвичай є окремим сервісом, але може надаватися, як додаткова послуга хостинговими компаніями. Існує можливість створення сайтів як за допомогою систем керування контентом (CMS), так і за допомогою і SaaS-платформ.

Перші сайти були створені на початку 1990-х. [1]

Одним із перших конструкторів сайтів, де не потрібно було використовувати спеціальні навички програмування, був проект Geocities, заснований в 1994 році. Після свого 5-річного існування, Geocities був проданий компанії Yahoo! за \$ 3,6 млн. Після того, як проект технічно застарів, він був закритий у квітні 2009 року. З того часу ринок конструкторів вебсайтів представлений більш, ніж 70 платформами, що дозволяють створювати сайти найрізноманітніших типів. [2]

GeoCities — служба безкоштовного вебхостинга, створена в 1994 році. 28 січня 1999 року викуплена «Yahoo!». Сервіс закрито 2009-го року (японська версія — 31 березня 2019 року).

У 2009 році Yahoo! припинила реєстрацію нових сайтів, 26 жовтня 2009 року сайт був закритий. Зміст сервісу оцінюється в 10 терабайт. [3]

Після закриття сервісу в США і Канаді він залишився доступний в Японії. [4]

Назва служби GeoCities (geo — універсальний корінь для феноменів, згрупованих за географічним розташуванням, cities — англ. — міста) пов'язана з тим, що сайти користувачів було згруповано по «віртуальних містах», які було названо на основі реально існуючих міст.

Належність будь-якого сайту користувача до якого-небудь «віртуального міста» залежала від тематики цього сайта користувача.

Наприклад, будь-який сайт користувача, присвячений комп'ютерам, знаходився у «віртуальному місті» «Кремнієва долина» (англ. Silicon Valley); який-небудь сайт користувача, присвячений розвагам — у «віртуальному місті» Голлівуд; який-небудь сайт користувача, присвячений військовим технологіям, знаходився у «віртуальному місті» Пентагон; а який-небудь сайт користувача, присвячений культурі і мистецтву — у «віртуальному місті» Афіни.

У службі GeoCities існувало близько півсотні таких «віртуальних міст». [5]

Домен geocities.com щорічно залучав щонайменше 177 млн. відвідувачів до 2008 р Compete.com вивчення. [6]

ComScore заявив, що протягом березня 2006 року у GeoCities було 18,9 мільйона унікальних відвідувачів із США. У березні 2008 року GeoCities відвідував 15,1 мільйона унікальних відвідувачів із США. Протягом березня 2009 року у GeoCities було 11,5 мільйона унікальних відвідувачів, що на 24% менше, ніж у березні 2008 року. [7]

Протягом 1999 року проти GeoCities було подано скаргу про те, що корпорація порушила положення Закону про Федеральну торгову комісію, зокрема 15 США § 45, де у відповідній частині зазначено: "Недобросовісні методи конкуренції в торгівлі, що зачіпають або впливають на комерцію, а також недобросовісні або оманливі дії чи практики в торгівлі чи впливають на комерцію, цим оголошуються незаконними". FTC встановив, що GeoCities займався оманливими діями та практиками, що суперечить заявленому Закону про конфіденційність. Згодом було введено наказ про надання згоди, який забороняє GeoCities подавати цілі, з якими він збирає та / або використовує особисту ідентифікаційну інформацію від споживачів.

GeoCities надав безкоштовні домашні сторінки та адресу електронної пошти дітям та дорослим, які надавали особисті та демографічні дані, коли реєструвались на веб-сайті. На момент подання скарги GeoCities налічував понад 1,8 мільйона членів, які були "садибами". GeoCities незаконно дозволив стороннім рекламодавцям рекламувати продукти, націлені на 1,8 мільйона користувачів GeoCities, використовуючи їх особисту інформацію отримані в процесі реєстрації. Ці акти та практика вплинули на "комерцію", як визначено у розділі 4 Федеральної торгової комісії.

Проблема GeoCities полягала в тому, що вона розмістила заяву про конфіденційність у своїй формі заявки на участь нового учасника та на своєму веб-сайті, обіцяючи, що вона ніколи не буде передавати особисту інформацію, що посвідчує особу, без дозволу користувача. GeoCities продавав особисту інформацію третім особам, які використовували інформацію для інших цілей, крім тих, на які члени дозволили.

Було наказано, що GeoCities не буде робити жодних спотворень, щодо будь-якого збору чи використання персональних даних, включаючи інформацію, яка буде розкрита третім особам. GeoCities не мали права збирати особисту ідентифікаційну інформацію від будь-якої дитини, якщо GeoCities фактично знала, що дитина не мала дозволу батьків на надання інформації. [8]

Список літературних джерел

1. *Berners-Lee on the read/write web. BBC. 9 серпня 2005.*
2. *The History of Website Development Review by Website Builders World.*
www.websitebuildersworld.com.
3. *Sam Han. Web 2.0. — Routledge, 2012. — 144 p. — P. 65—66*
4. *Martha McCaughey, Michael D. Ayers. Cyberactivism: Online Activism in Theory and Practice // Routledge, 2013. — 320 p. — P. 33—42*

5. David Bihanic. *New Challenges for Data Design* // 12.3. *Case Study: The Deleted City* Springer, 2014. — 447 p. — P. 223—232.
6. Сполучені Штати. "GeoCities залучає майже 180 мільйонів відвідувачів в Інтернеті щороку". *Siteanalytics.compete.com*. Архів від Оригінальний 20 грудня 2011 року. Отримано 20 лютого, 2012. Енциклопедія *site:uk.wikisko.ru*
7. Рао, Ліна (23 квітня 2009 р.). "Yahoo тихо втягує штенселя у GeoCities". *TechCrunch*. В архіві від оригіналу 2 червня 2009 р. Отримано 30 квітня, 2009. Енциклопедія *site:uk.wikisko.ru*
8. "FTC.gov" (PDF URL: <https://web.archive.org/web/20090511204518/http://www.ftc.gov/os/decisions/docs/Volume127.pdf>). від Оригінальний (PDF URL: <https://www.ftc.gov/os/decisions/docs/Volume127.pdf#page=94>) 11 травня 2009 р.

УДК 004.62

Солодун Т. Р., студентка
Зелінська О. В., к.т.н., доцент, доцент
кафедри інформаційних технологій

ПОМИЛКИ В СИСТЕМАХ БАЗ ДАНИХ І ТЕОРЕМА CAP

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

Анотація. У даному дослідженні подана інформація про помилки в системах баз даних, розглянуто теорему CAP. Методологічною основою роботи є розгляд теорему CAP та її відношення до СУБД. Специфіка досліджуваної теми передбачає розгляд даного поняття на прикладі використання у СУБД.

Ключові слова: CAP, транзакції, помилковість, БД, СУБД, NoSQL.

Усі коли-небудь бачили рекламу, яка починається із заголовка «Дешево, швидко і добре: виберіть два». Теорема CAP застосовує подібний тип логіки до розподілених систем, а саме, що розподілена система може забезпечувати лише дві з трьох бажаних характеристик: узгодженість, доступність і толерантність до розділів ("C", "A" і "P" в CAP).

Розподілена система — це мережа, яка зберігає дані на більш, ніж одному вузлі (фізичних або віртуальних машинах) одночасно. Оскільки всі хмарні програми є розподіленими системами, важливо розуміти теорему CAP під час розробки хмарного додатка, щоб ви могли вибрати систему керування даними, яка забезпечує характеристики, які найбільше потребують вашій програмі.

Теорему CAP також називають теоремою Брюера, оскільки вона була вперше висунута професором Еріком А. Брюером під час доповіді про розподілені обчислення у 2000 році. Два роки потому професори